

REISVERSLAG 2015 NR.1 JANUARI

PAARDENMARKT

Het was een comfortabele vlucht.

Die donderdag even voor 12 uur lagen we in bed in Dakar. Daar begon zoals gewoonlijk de vrijdag, de dag van het gebed. Zingend de nacht door, fijn ritme om goed op te slapen als je moe bent, en moe was ik. Altijd hectisch voor het weggaan, er komen ook altijd onverwachte dingen die echt niet kunnen wachten vlak voor vertrek.

Ik weet het maar ben het allang vergeten als de dag voor vertrek weer is aangebroken. Maar we hebben het gered.

En ja, op tijd op de luchthaven, dat was nodig want we hadden een pakket mee van 150 bij 100 cm. Te zwaar, te groot, te dik... Maar het lukte ons het mee te nemen.

Dan natuurlijk fouilleren, eerst Demba het hokje in en daarna ik.

Blijkbaar zijn de elektronische controle, de handen omhoog en de röntgen stralen voor ons niet voldoende. De jurk van Demba was te groot, en mijn ijzer in plaats van botten teveel en te onbekend.

Dan voor de veiligheid ook maar even alle bagage controleren. Geen probleem, we zijn op tijd. Daarna kunnen we met 'een goede reis' gaan.

De volgende dag rijden we door Dakar voor de aanschaf van tegels en verf. We gaan ook even langs expresso internet voor een nieuwe installatie in mijn computer.

We halen geld op bij de bank en rijden door langs de grote moskee, waar veel mensen op de been zijn voor het middaggebed.

Niet alleen gelovigen, maar ook een enorme macht aan politie met kogelvrije vesten en geweren in de aanslag, getraliede overvalwagens en vrachtwagens vol soldaten die tot de tanden bewapend zijn.

Er staat een demonstratie gepland na het grote gebed. Een demonstratie voor de vrijheid van meningsuiting, maar tegen het tekenen van spotprenten over Mohammed.

Een paar uur later lijkt alles gekalmeerd, want dan begint de voetbalwedstrijd Senegal-Zuid Afrika. We dubben met de buurt over wie er wint. Ik houd mij veilig bij 1-1, gelijkspel, beide landen gaan me aan het hart dus... niet kiezen.

Morgen vertrekken we.

Ik zit inmiddels in mijn kamer in ons huisje en kijk uit over de zee. De vissersbootjes dobberen niet ver van de kust. Ik heb een warme sjaal om want het is fris, ja echt...

Volgende week vertrekken we naar Mauritanië en dan is er niets meer te klagen over de koude.

Een bootje komt wel erg dichtbij de kust, er barst een enorm tumult los en ik hoor de vissers mijn naam roepen. Vlak bij het strand wordt een visser, bijna voor onze deur, in de zee afgezet en hij strompelt naar mij toe. Ik zie een bloedende hand en even later een

gapende wond.

Dus aan de slag, schoonmaken, dichtnaaien zo goed en zo kwaad als het gaat, verbinden en voor hete thee zorgen. Als zijn kop leeg is, loopt hij weer de zee in, klimt met hulp in het bootje en verdwijnt in de golven.

Gisteren zijn we naar Ngange geweest, naar de paardenmarkt. Djiba, een ervaren paardenman, was mee om ons te adviseren bij de aankoop van een paard. Toen we kwamen aanrijden werden we omringd door een groep jongens die aspirant-kopers lokken om vooral bij hun baas een paard te kopen. Als je geen interesse hebt voor het dier van hun baas, veranderen ze snel van werkgever en nemen je mee naar de volgende baas. Zo wisselen de jongens sneller van werkgever dan dat wij de paardeneigenaars kunnen aflopen.

De sfeer is opgewonden, veel geschreeuw, gelach, en vooral enorme discussies over wat nou precies een goed paard is. We maken proefritjes met paard en kar, en zonder kar en zonder zadel. Ik sta voorzichtig aan de kant.

Het wordt een hele show, vooral om de snelheid van het dier te laten zien, het wenden en keren en het berijden zonder zadel. Het zand stuift op en de ruiter sprint er in volle vaart vandoor om even later vlak voor mijn neus in een grote stofwolk te stoppen.

Uiteindelijk wordt de keus gemaakt voor een jong dier, dat nog wel wat training nodig heeft vermoed ik. Maar we hebben alle vertrouwen in onze paardenvriend, die straks ook de kinderen met paard en wagen elke dag van en naar school zal brengen.

Daar tussendoor zal de paard en wagen dienst doen als ambulance en ingezet worden voor andere voorkomende klussen.

Enmaal thuis zit er een rijtje patiënten op mij te wachten.

Een jonge moeder met een baby, haar borst is enorm ontstoken. Een jongen van 22 met ernstig vergroeide gewrichten en barstend van de pijn. Een vrouw met ontstoken ogen en een man, krom van de pijn in zijn rug, en een baby met twee klompvoetjes.

Hij is nog klein en met gips en fysiobehandelingen kan er nog veel goedkomen, maar de kosten zijn 150 euro, en dat geld is er niet...

Het is duidelijk dat ik hier niet voor niets ben. Ik ga aan de slag, en ik hoop mensen in Nederland ook. Als 75 mensen ieder 2 euro storten, heeft een klein jochie goeie voetjes!

Een frisse groet uit Senegal,
Woodi Wiljo Oosterom.

Voor nieuwe betrokkenen bij Silent Work:
Silent Work is opgericht door mevrouw Wiljo Woodi Oosterom in 2000
en ingeschreven bij de kamer van Koophandel.

Silent Work werkt voor de vergeten kinderen van Afrika en zorgt in
ontoegankelijke gebieden voor:

- Schoon drinkwater,
- Gezonde voeding (landbouw),
- Gezondheidszorg,
- Onderwijs en
- Werkgelegenheid

En vergeet daarbij het dove en/of gehandicapte kind niet.

www.silentwork.org

JAN 2015

IBAN:NL29 RABO 0356 918890